et ma nenda ramato ollin unnustanud, agga minna, surelinne ja runnal, wastasin: kes siin woib ramato meles piddada, kui ühtepuhko peab tööd teggema. Sest pahhandas Wraua meelt ja andis mulle üks körwapuuts. Häbbi ja wihha tousis mo süddames, et se teise perre nähhes olli sündinud, ja ma wotsin kohhe nou, ärra jooksta. üksi ma ei julgend minna, sepärrast ma kiusasin omma jooksmisse nousse ka Kokka poisi, ja Talli poisi. Jodo rähhast, mis Saksad wahhest andsid, ollin ma monned Rublad kokko korjand, agga ma ei arwand sest kül sama. ühhel Päwal, kui Wraua monneks Päwaks ühhe teise Moisa olli wõeraks läinud, teggin ma temma Pulpeti lahti, kus ma teädsin temma rahha ollewa, warrastasin sealt muist kuld ja höbbe rahha, muist pabberi rahha liggi kolm sadda Rubla, ja siis läksime meie kolmekeste omma teed. Somesse olli nou minna agga Länemaalt otse kohhe meie ei julgend, sepärrast noudsime meie Harjo. ehk Wirro male sada, et meie sealt saaksime Some maale üle minna. Kaua mele hulkusime metsad läbbi sennni kui meie, enneste arwates, jo Wirromale saime. Meie noudsime rañna pole, ja ühhel päwal öhto pole näggime meie ühhe ükslase perre metsas, rañna liggidal.

Se perremees arwas me'd kohhe Jooksjaid ollewad, meie ei tahtgand ka sedda waid pallusime tedda, et ta meid Somesse pödi üllewima, ja pakkusime temmale rahha, siin ollime ni runnalad, et meie teik omma rahha temmale näitsime. Se perremees, kes kaua aega jo sedda ammetit olli ajanud Jooksjaid üllewia ei lasknud ennast kaua palluda. Teisel hommikul, e hea tuul olli, wiis ta meid ülle, ja öhto pole sa me jo Somesse. Siin ta ütles meile: Ma teau teik Some-ma murkad ärra, ma ei woi